

den anden Side vilde Hustruen komme til personlig at forpligte sig netop i de Tilfælde, hvor der var mest Risiko for hende, da Tredjemand naturligvis fortrinnsvis vilde trænge paa at faa hendes Medunderskrift, hvor Manden ikke ansees for tilstrækkelig sikker og vederhæftig, og Hustruen vilde saaledes ikke blot sætte sit Særeeje paa Spil, hvis hun har saadant, men ogsaa udelukke sig fra eventuelt at fragaa Arv og Gæld efter Manden, for saa vidt angaar Fællesboet, da hun i stort Omfang vilde være personlig ansvarlig for dets Forpligtelser. Mod denne Fare maa der søges et Børn, hvis ikke Hustruens Myndighed skal blive en farlig Snare for hende.

Den norske Lovs § 13, som sigter hertil, er formentlig noget for snævert affattet, idet den bogstavelig kun omfatter Tilfælde, i hvilke Hustruen i den ene eller den anden Form er Kautionist for Manden, der altsaa optræder som den Hovedforpligtede eller dog den i første Linie forpligtede, medens Hustruen kun er accessorisk forpligtet eller forpligtet i anden Linie og derfor ogsaa i Reglen vil have Regres til Manden. Under Ordene falde derimod ikke de Tilfælde, hvor Hustruen optræder som Kontrahent eller Medkontrahent, og altsaa er hovedforpligtet ligesaavel som Manden, naaget dette frembyder ganske den samme Fare for hende. Her tænkes bl. a. paa saadanne Tilfælde, som at Hustruen medunderskriver Lejekontrakter, Købekontrakter, Gældsbreve og desl., saa at hun fremtræder som medforpligtet i Forbindelse med Manden. Ogsaa til saadanne Tilfælde maa den om Kaution og desl. gældende Regel udstrække sig, naar Hustruen skal være tilstrækkelig beskyttet. Paragraffen benytter derfor videre Udtryk end den norske Lov, idet den medtager alle Tilfælde, i hvilke Hustruen gør sig medansvarlig for Mandens og Fællesboets Forpligtelser, ligegyldigt i hvilken Form eller paa hvilken Maade. At dette kan søges skjult paa flere Maader, er klart, men naar Domstolene skønne, at den Hensigt ligger bagved at gøre Hustruen ansvarlig eller medansvarlig for Mandens Gæld, ere de af Loven opfordrede til at anse Retshandlen for ugyldig.

Da der imidlertid kan forekomme Tilfælde, hvor det vil være i sig rimeligt og naturligt og i begge Parters Interesse, at Hustruen gør sig ansvarlig eller medansvarlig navnlig for Fællesboets Forpligtelser, bør dette ikke være absolut udelukket. I den norske Lov er det derfor bestemt, at hun gyldig kan paatage sig saadanne Forpligtelser med Overformynderiets Samtykke. Efter den Indretning, som Overformynderiet nu har her i Landet, vil det ikke kunne gaa an at

overdrage denne Forretning til det, men det vil være bedst stemmende med den her stedfindende Ordning at overdrage dette Hverv til Overøvrigheden — i Kjøbenhavn Overpræsidenten og ellers Amtmanden — som altsaa efter sit Skøn over det enkelte foreliggende Tilfælde maa afgøre Sagen. Det er klart, at det f. Eks. kan være fuldkommen berettiget, at Hustruen medunderskriver en Lejekontrakt for at skaffe Familien Tag over Hovedet, naar dette forlanges af Udlejeren, medens det ikke vil være rimeligt, at hun medforpligter sig ved Lejemaal, der ske i Mandens Forretning eller i Spekulationsøjemed, f. Eks. Befragtning af et Stik, Leje af et Pakhus eller af et Teater; det kan være rimeligt, at hun medforpligter sig ved en Købekontrakt om Ting, som ere nødvendige til Familiens Brug, f. Eks. Møbler eller Klæder, men ikke ved Vareindkøb i Handelsøjemed osv.

At en lignende Regel bør gælde om Hustruens Krafaldelse af hende engang indrømmet Sikkerhed i Mandens eller Fællesboets Gods, er formentlig klart.

ad § 16.

Ligesom Manden kan kræve Erstatning af Hustruens Særeeje eller hendes Lod i Fællesboet, naar det stiftes, i de i § 13, 2det Stykke, omtalte Tilfælde, saaledes kræver Retfærdighed, at Hustruen, naar Manden paadrager Fællesboet Udgifter af denne Art, bliver berettiget til Erstatning af hans Særeeje eller Lod i Fællesboet, naar det stiftes.

I den norske Lovs § 18 findes en Bestemmelse om, at Hustruen kan kræve Fyldestgørelse af Mandens Særeeje eller af hans Lod i Fællesboet ved dets Slutning for Opfostringsbidrag, paahvilende Manden, som ere udredede af Fællesboet. Denne Bestemmelse have vi ikke fundet Grund til at optage, ti da Manden ikke kan fordrø Fyldestgørelse for Hustruen paahvilende Opfostringsudgifter til hendes før Ægteskabet fødte uægte Børn, naar de ere udredede af Fællesboet, ses der ikke nogen retfærdig Grund til, at Hustruen skal have Ret til Fyldestgørelse for Opfostringsbidrag til Mandens før Ægteskabet fødte uægte Børn, fordi Udgiften er afholdt af Fællesboet. En anden Sag er det, naar Børnene ere avlede under Ægteskabet, altsaa i For, men da vil der foreligge et strafbart Forhold, og for Udgiften i Anledning heraf kan Hustruen i Følge den i Lovens opstillede Regel forlange Fyldestgørelse.

ad § 17.

Uden for Formuefælliget staa dels per-